

Z redakcyjnej poczty

• W 2 Mojż. 20:8 czytamy „Pamiętaj o dniu sabatu, abyś go święcił”. Czy przykazanie to obowiązuje wiernych Pańskich w Wieku Ewangelii?

- Wielu Czytelników i badaczy Biblii często zastanawia się, czy dziesięć przykazań - jakie były dane Izraelowi przy górze Synaj - obowiązuje również i tych, którzy nigdy nie byli lub też uwolnili się spod jarzma Zakonu. Nikt przecież nie może zaprzeczyć, że Dekalog dany był od Boga i jako taki nie może być przez ludzi rozwiązany. Nawet nasz Pan, Jezus Chrystus, wyraźnie oświadczył:

„Nie przyszedłem rozwiązać zakon albo proroków” - Mat. 5:17-18.

Zanim przejdziemy do dalszych rozważań, przypomnijmy, że należy widzieć różnicę pomiędzy Przymierzem Zakonu a jego prawem (por. odpowiedź w tym samym dziale w *Na Straż* nr 6/84).

Aby uzyskać odpowiedź na postawione na wstępie pytanie, przede wszystkim postarajmy się właściwie zrozumieć, czym był sabbat i komu zostało dane czwarte przykazanie. Przeczytajmy uważnie zapis 2 Mojż. 31:12-17 „Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: ty też powiedz synom izraelskim, mówiąc - przeciw sabbatów moich przestrzegać będziecie; bo ten znak jest między mną i między wami w narodziech waszych, abyście wiedzieli, że ja Pan, który was poświęca. ... Przetóż będą strzec synowie Izraelscy sabbatu, zachowując sabbat w narodziech swych ustawą wieczną. Między mną i między syny Izraelskimi znakiem jest wiecznym”.

Tak więc sabbat był znakiem przymierza uczynionego pomiędzy Bogiem a synami Izraelskimi, i dlatego kto zobowiązał się trwać w tym przymierzu, respektować musiał i znak tegoż przymierza. Kto natomiast jest pod innym przymierzem aniżeli Przymierze Zakonu, taki nie może być zobowiązany przestrzegać znaku przymierza, pod którym się nie znajduje.

Czy „królewskie kapłaństwo” Wieku Ewangelia znajduje się pod Przymierzem Zakonu? Z pewnością nie. Nastąpiła zmiana dyspensacji:

„Zakon bowiem został nadany przez Mojżesza, łaska zaś i prawda stała się przez Jezusa Chrystusa.

tusa. Albowiem końcem zakonu jest Chrystus, aby był usprawiedliwiony każdy, kto wierzy” - Jan 1:17; Rzym. 10:4, NP.

W Liście do Galacjan 4:22-28 św. Paweł wyraźnie wskazuje, że święci Pańscy Wieku Ewangelii „podobnie jak Izaak są dziećmi obietnicy” - tej, którą z ust Boskich usłyszał przed wiekami Abraham.

Zwróćmy także uwagę na słowa św. Pawła zapisane w Liście do Hebrajczyków 7:12 „Skoro bowiem zmienia się kapłaństwo, musi też nastąpić zmiana zakonu”. Kapłaństwo uległo zmianie (Hebr. 7:13-14), zaś sabbat został zaliczony do przepisów starego przymierza. Jeżeli zatem nastąpiła zmiana przymierza, musiała także nastąpić zmiana względem sabbatu.

Podczas kazania na górze Jezus wypowiedział znamienne słowa: „Nie przyszedłem rozwiązać zakon albo proroków, ale wypełnić”. Zauważmy: nasz Pan nie mówi, że „przyszedłem wypełniać, ale wypełnić”, tzn. raz i na zawsze. Co to oznacza? Św. Paweł tłumaczy nam w Liście do Kolosan 2:17 „Wszystko to (co było zobrazowane w Zakonie) jest tylko cieniem rzeczy przyszłych, rzeczywistością natomiast jest Chrystus”. Jeżeli zatem cały Zakon został wypełniony w Chrystusie, to wypełniony został w Nim również i omawiany znak przymierza. Każdy kto przychodzi do Jezusa - taki otrzymuje pokój i odpocznienie. Można powiedzieć, że On jest naszym Sabbatem. O, jak spracowani i obciążeni byli Żydzi pod jarzmem Zakonu! Dlatego Jezus, gdy przyszedł, wołał do nich:

„Pójdźcie do mnie wszyscy, którzyście spracowani i obciążeni, a ja wam sprawię odpocznienie” - Mat. 11:28-29.

Żyjmy więc w zgodzie z naukami naszego Pana i Jego apostołów, którzy ten przedmiot dostatecznie nam wyjaśnili.

„Niechajże was tedy nikt nie sądzi ... dla sabbatów” - Kol. 2:16.

nadesłane
R-
„Straż”